

На твои-отъ мили братецъ!
Оту братецъ ꙗ поголемъ;
Изанъ имамъ отъ татка ти,
Кой понапретъ ке излезитъ,
Него пѣрво да го женамъ,
Ак' ꙗ помалъ отъ други-те.“
Той ꙗ рече на майка си:
„Мори майко, мила майко!
Ти съ молямъ не карай ме,
На татка ми не кажви му
От' поюнакъ ясъ излегофъ!“
И майка имъ не му каза,

Не му каза на татка имъ;
Тая него го измами,
Ко' ꙗ рече: „мори жено!
Кой ти стори юнащина,
Али помалъ, аль поголемъ?“
Та му рече: „а стопане!
Мало'о-то пакъ мало'о,
Големо-то пакъ големо.“ —
„Кога така, а стопанке,
Айде да го посвѣршиме.“
Го свѣрши'е големо-то,
Го свѣрши'е, го жени'е.

582.

На жена що нематъ чедо, и мжшъ ꙗ ꙗ на чужина.

Ручекъ готвитъ не'ѣстица
Умилена, уядвена,
Со сѣнце съ разговоритъ:
„Айти сѣнце, ꙗсно сѣнце!
Ке те молямъ и опитвамъ,
Ти ми греишъ по 'сѣ-земя
По 'сѣ земя, 'се виляетъ,
Аль ми греишъ господина?
Аль ми греишъ мила майка?
Аль ми греишъ мили бракъ?
Аль ми греишъ мили сна'и?“
Сѣнце-то ꙗ отго'ори:
„А не'ѣсто, добро мило!
Ме опитвишъ ке ти кажамъ;
Ясъ ти греамъ господину,

Ясъ ти греамъ мила майка,
Ясъ ти греамъ мили бракъ,
Ясъ ти греамъ мили сна'и;
Съ готвеетъ да ти идѣтъ,
Да ти идѣтъ за Велигденъ.
Големъ пещешъ ти готве'е,
Отъ бракъ ти сѣрма коланъ,
Отъ майка ти ал-шаміа,
Отъ сна'и-те шаренъ колачъ.
Господинъ ти ти седеше
Ти седеше на чаршии,
Ти ценвеше сарай чевли,
Да ти купитъ за Велигденъ;
Ясъ ти кажвамъ да не жаляшъ,
Оту 'си-те ке ти дойдѣтъ.“

583.

На богатъ човѣкъ.

Пофалилъ съ богати-отъ
Ясъ сумъ богатъ и пребогатъ;
Тукъ съ нашатъ и понашвитъ
Како риба во глубина,

Како орелъ со вишина,
Како овца съ рудо ягне,
Како лоза съ бѣло грозѣ.